

UVOD

Drama je po definiciji literalno delo, namenjeno za izvođenje na sceni, koje zahteva određeni konflikt, zaplet i dijalog, koji izvode glumci. Kao književno i umetničko delo napisano u tu svrhu, bez obzira na to da li je komedija ili tragedija, iako u ovom konkretnom slučaju prevladava prva od ove dve osnovne vrste, arapska drama je nastala prilično kasno. Prvi originalni glasovi čuju se tek krajem 19.tog veka, iako su koreni drame duboko u staroj eri. Sama dramska forma, prepoznata kao takva, preuzeta je sa Zapada, a arapski pioniri u toj oblasti našli su veliku inspiraciju, pre svega, u francuskom i italijanskom izrazu, prilikom svojih prvih putovanja u te zemlje. Daleko od toga je da Arapi nisu poznavali umetničke forme u kojima se ostvaruje komunikacija između publike i određenog prezentatora, međutim to nisu bile forme koje bi se teoretski mogle nazvati dramom, a jedan od razloga i to presudnih jeste to što nisu zapisivane već su se iscrpljivale u usmenom prenošenju. Forme koje jesu postojale na tim teritorijama i koje u izvesnom smislu predstavljaju preteče drame i mogu se posmatrati kao specifična dramska tradicija jesu usmeno prenošenje priča, teatar senki i tazija.

Usmeno izgovaranje poezije, anegdota, narodnih priča i svega onog što bi što duže održalo pažnju slušalaca je verovatno najkarakterističnija odlika arapske istorije umetnosti. Sam narator je uvek bio bitna i jako cenjena karika arapskog društva. Ako je verovati istorijama književnosti, da nije bilo tih nadarenih pojedinaca mi nikada ne bismo došli u priliku da saznamo za džahilijsku poeziju, kao ni za istorijske i kulturološke pojedinosti arapske prošlosti. Ta slika jednog čoveka koji je u toj meri talentovan da dočara svaki događaj i svaku emociju da brojne slušaoce koji ga okružuju bukvalno ostavlja bez daha jeste neizostavni momenat mita o Orijentu. Danas postoji pozorišna trupa al-hakavati koja svojim imenom odaje čast tim velikanima društvene animacije.

Treći delić koji kompletira sliku o arapskom dramskom nasleđu, iako bi se kao verski ritual pre mogao proučavati u kontekstu sposobnosti islama da u svojim podanicima, u ovom slučaju isključivo Alijevih sledbenika, probudi talenat za dramaturgiju, i to onu tragičnu, jeste tazija. Tazija se i dan danas izvodi u šiitskom društvu, tokom meseca muharema, u znak sećanja na smrt Alijevog sina Huseina u bici kod Karbale 680.god. Sama tazija traje par sati, ali joj predhodi deset dana žaljenja i pročišćenja. Dramska radnja se, ukratko, odvija na sledeći način: Tokom prvih devet dana, eminentni vernici recituju detalje iz Huseinovog života, dok grupe muškaraca igraju po ulicama i nanose sebi rane, udarajući se lancima po golim leđima. Desetog dana, za muslimansku novu godinu, u povorci se nosi simbolični kovčeg, praćen konjima i krvavim muškarcima, i specijalnim konjem koji predstavlja Huseinovog ratnog. Dugačka predstava, koja se sastoji iz 40 do 50 scena, započinje jadikovkom koju izvodi muški hor kome na isti način, jadikovkom, odgovara ženski .

----- OSTATAK TEKSTA NIJE PRIKAZAN. CEO RAD MOŽETE PREUZETI NA SAJTU. -----

www.maturskiradovi.net

MOŽETE NAS KONTAKTIRATI NA E-MAIL: maturskiradovi.net@gmail.com